

Kopeckij se ocupă, în special, de dicționarele școlare și de cele ale Academiei amintind numai în treacăt dicționarele de specialitate.

Articolul lui Jaromír Bělič *Situația și sarcinile dialectologiei cehe*¹⁷ ne informează asupra ultimelor lucrări de dialectologie cum ar fi lucrarea lui Václav Křístka, *Ostravská hornická mluva* (Praga, 1956) sau cea a slavistului francez M. Vey, *Morphologie du tchèque parlé* (Paris, 1946) etc.

Alte lucrări, analizate de J. Bělič în articolul sus-amintit, urmăresc studierea fonetică a dialectelor: accentul, pronunțarea, cantitate, melodie etc.

Așa este, spre exemplu, lucrarea lui Milan Romportl, *Prízvuk, kvantita a melodie nářečí na Jablunkovsku* (Opava, 1954). Jaromír Bělič subliniază importanța unor astfel de cercetări dialectale ale limbii cehe, întrucât ele contribuie la fixarea unor considerațiuni de ordin fonologic în limba ceată.

Frantisek Trávníček semnează articolul cu privire la *principiile studierii monografice a dialectelor slave*¹⁸. În cercetările de acest fel, lexicul prezintă o deosebită importanță deoarece în el se găsesc atât arhaisme, cât și regionalisme. Deosebită importanță prezintă și morfologia, ortoepia, sintaxa și chiar topica acestor dialecte.

Originea și dezvoltarea grupei limbilor slave constituie obiectul referatului lui Antonín Dostal¹⁹. Grupa limbilor slave în perioada «předhistorické» (preistorică), a avut legile ei specifice, legi care se dezvoltă mai mult abia în perioada istorică. Trebuie semnalată legătura ce a existat între limbile slave și alte limbi, spre exemplu, legătura dintre bulgară și macedoneană (este vorba, mai ales, de lexicul acestor două limbi).

Din punct de vedere istoric, autorul consideră că termenul de «protoslovanština» (protoslavă) este corespunzător perioadei «předslovanské» (preslave).

În accepțiunea autorului, înțelegem prin unitate lingvistică a grupei de limbi slave tocmai sistemul fonetic comun acestora (p. 218).

O importanță deosebită prezintă pentru slaviști, *problema relațiilor balto-slave*, fapt ce reiese și din referatul lui Pavel Trost²⁰. Conviețuirea balto-slavă se remarcă, mai ales în sintaxă, prin prezența genitivului de negație și a dativului absolut.

La fel în morfologie: participiul prezent pasiv terminat în *-(o)-mo*, se consideră ca fiind specific atât limbilor slave cât și baltice. Deosebirea rezidă din faptul că terminația *m* în limbile baltice (în special în lituaniană) este frecventă nu numai la participiile pasive, dar și la unele verbe cu funcție predicativă.

În urma caracteristicilor comune — fie ele sintactice, fie morfologice — se poate trage concluzia că limbile baltice și slave au putut constitui în trecut o unitate lingvistică (pp. 226—227).

Partea a doua a volumului cuprinde o serie de lucrări referitoare la literaturile slave vechi, la literaturile slave ale secolelor al XVII-lea și al XIX-lea precum și alte studii de istorie literară și folclor.

Unele aspecte ale tendințelor literare din trecut sînt dezbătute de Jozef Hrabák, în articolul *Problema clasificării tendințelor literare în vechile literaturi slave*²¹.

Autorul distinge, în mare, două perioade:

a) perioada medievală — în care nu există o limbă națională. Inițiatorul producțiilor literare din această perioadă a fost nobilimea și clerul;

¹⁷ *Stav a úkoly české dialektologie*, pp. 197—208.

¹⁸ *Zásady monografického popisu jednotlivých slovanských lidových dialektů*, pp. 209—214.

¹⁹ *Původ a vývoj slovanské jazykové skupiny*, pp. 215—219.

²⁰ *K otázce baltoslovanských jazykových vztahů*, pp. 221—227.

²¹ *Problém střídaní literárních směrů v starých slovanských literaturách*, pp. 229—240.